

Baka István

PRÉDIKÁTOR-ÉNEK

Moldova Györgynek

Ím, két lélegzetvételeid
között a csend vagyunk, Uram!
Sorsunkká dermed némaságod —
fordítsd ránk kegyelmed, ha van.

A meggyötört arcú vizeknek
is kín, ha kiürült egek
tükrei csak. Ezt lássuk eztán
óvó tekinteted helyett?

Mint félig béna nyelv, sajogva
forgunk az éj szájüregében,
még motyogunk kemény fogakba
ütközve, túl minden reményen.

Tárgyakká hülnek a szavak
és tömlőcfalakká a tárgyak,
és szétszór közönyöd alatt
bennünket s elfelejt e század.

(Tiszatáj, 1973. 12. sz.
7—8. l.)